

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE

JULIANE KOKOTT,

predstavljeni 11. januarja 2007¹(1)

Zadeva C-184/05

Twoh International B.V.

proti

Staatssekretaris van Financiën

(predlog za sprejetje predhodne odločbe Hoge Raad der Nederlanden)

„Šesta direktiva o DDV – člen 28c(A)(a) – Dobava znotraj Skupnosti – Oprostitev – Zahteve za dokaz – Direktiva 77/799/EGS – Uredba (EGS) št. 218/92“

I – Uvod

1. S tem predložitvenim sklepom Hoge Raad der Nederlanden prosi za razlago Šeste direktive o davku na dodano vrednost⁽²⁾ (v nadaljevanju: DDV) ter drugih pravnih aktov, ki urejajo medsebojno pravno pomoč davčnih uprav. V bistvu gre za vprašanje, ali je davčna uprava dolžna pridobiti informacije v drugi državi članici, če davčni zavezanec sam ne more dokazati, da je opravil dobavo, oproščeno davka, znotraj Skupnosti, ker mu kupec s sedežem v drugi državi članici ni posredoval potrebnih izjav in dokumentov. Vprašanja so tesno povezana z vprašanji, ki se pojavijo v zadevah C-409/04 (Teleos in drugi) in C-146/05 (Collée), v katerih prav tako danes predstavljam sklepne predloge.

II – Pravni okvir

A – Pravo Skupnosti

2. Z Direktivo Sveta 91/680 z dne 16. decembra 1991 o dopolnitvi skupnega sistema davka na dodano vrednost in o spremembi Direktive 77/388/EGS zaradi odprave davčnih meja z dne 16. decembra 1991⁽³⁾ je bil v Šesto direktivo vstavljen nov Naslov XVIa (Prehodna ureditev za obdavčenje trgovine med državami članicami; členi od 28a do 28m). Te določbe se še naprej uporabljajo, saj do sedaj še ni bila sprejeta dokončna ureditev obdavčitve prometa blaga med podjetji za trgovino med državami članicami.

3. člen 28c(A) Šeste direktive ureja oprostitev dobave blaga. V skladu s tem

„pod pogoji, ki jih določijo za zagotovitev pravilne in enostavne uporabe spodnjih oprostitev in preprečevanja vsakršnih utaj, izogibanja ali zlorab, države članice oprostile:

a) dobave blaga, kot so opredeljene v ?lenih 5 in 28a(5)(a), ki ga odpošlje ali odpelje prodajalec ali druga oseba v njegovem imenu ali oseba, ki je blago pridobila izven ozemlja iz ?lena 3, vendar znotraj Skupnosti, opravljene za drugega dav?nega zavezanca ali pravno osebo, ki ni dav?ni zavezanec, ki deluje kot taka, v državo ?lanico, ki ni država ?lanica odhoda pošiljke ali prevoza blaga.

[...]"

4. ?len 22 Šeste direktive ureja formalne obveznosti oseb, ki so dolžne pla?ati davek, in v razli?ici, ki se uporabi v tej zadevi(4), predvideva naslednje:

„(2) a) Vsak dav?ni zavezanec vodi dovolj podrobno knjigovodstvo, da omogo?a uporabo davka na dodano vrednost in nadzor dav?nega organa.

[...]

(3) a) Vsak dav?ni zavezanec izda ra?un ali drug dokument, ki se priznava kot ra?un, za blago in storitve, ki jih je dobavil ali opravil drugemu dav?nemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni dav?ni zavezanec. Vsak dav?ni zavezanec izda ra?un ali drug dokument, ki se prizna kot ra?un, tudi za dobave blaga iz ?lena 28b(B)(1) in za blago, dobavljeno pod pogoji iz ?lena 28c(A). Dav?ni zavezanec shrani kopijo vsakega izdanega dokumenta.

[...]

(4) a) Vsak dav?ni zavezanec mora predložiti obra?un v roku, ki ga dolo?ijo države ?lanice. [...]

b) Obra?un mora vsebovati vse podatke, ki so potrebni za izra?un davka, za katerega je nastala obveznost obra?una in odbitkov, in, kadar je to ustrezno in potrebno, za dolo?itev osnove za obdav?itev, skupno vrednost transakcij, ki se nanašajo na takšen davek in odbitke ter vrednost kakršnih koli oproš?enih transakcij.

c) Obra?un mora tudi vsebovati:

– po eni strani skupno vrednost dobav blaga iz ?lena 28c(A), zmanjšano za davek na dodano vrednost, za katere je v tem obdobju nastala obveznost obra?una davka.

– [...]

(6) [...]

b) Vsak dav?ni zavezanec, ki je identificiran za namene davka na dodano vrednost, predloži tudi rekapitulacijsko poro?ilo o pridobiteljih, identificiranih za namene davka na dodano vrednost, ki jim je dobavljal blago pod pogoji iz ?lena 28c(A)(a) in (d), [...]

[...]

Rekapitulacijsko poro?ilo vsebuje:

— [...]

– številko, s katero je vsaka oseba, ki pridobiva blago, identificirana za namene davka na dodano vrednost v drugi državi ?lanici in pod katero ji je bilo blago dobavljeno, [...]

(7) [...]

(8) Države članice lahko določijo še druge obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za pravilno pobiranje davka in za preprečevanje davčnih utaj, ob upoštevanju zahteve po enakem obravnavanju domačih transakcij in transakcij, ki jih opravljajo davčni zavezanci med državami članicami, in pod pogojem, da takšne obveznosti v trgovini med državami članicami ne zahtevajo formalnosti pri prehodu meja.“

5. Direktiva Sveta 77/799/EGS z dne 19. decembra 1977 o medsebojni pomoči pristojnih organov držav članic na področju neposredne obdavčitve(5) se v skladu s členom 1(1) uporabi posebej za informacije v zvezi z določenjem in odmero DDV. Člen 2(1) Direktive 77/799 se glasi:

„Pristojni organ države članice lahko zahteva od pristojnega organa druge države članice, da predloži informacije, navedene v členu 1(1), v posameznem primeru. Pristojnemu organu zaprosene države ni treba ugoditi zahtevi, če se zdi, da pristojni organ države, ki je dala zahtevo, ni izrpal svojih običajnih virov informacij, ki bi jih lahko izkoristil v skladu z okoliščinami, da bi dobil zahtevane informacije brez tveganja, da bi ogrožal pridobitev iskanega izida.“

6. V skladu s členom 3 Direktive države članice v določenih primerih izmenjajo informacije avtomatično. Poleg tega naj bi države članice v skladu s členom 4 v posebnih primerih izmenjale informacije na lastno pobudo.

7. V skladu s členom 4 Uredbe Sveta (EGS) št. 218/92 z dne 27. januarja 1992 o upravnem sodelovanju na področju posrednega obdavčevanja (DDV)(6), pristojni organ vsake države članice vzdržuje elektronsko zbirko podatkov, v kateri hrani in obdeluje informacije, ki jih zbira v skladu s členom 22(6)(b) Šeste direktive. Na podlagi teh podatkov si države članice medsebojno izmenjujejo informacije ali imajo celo neposreden dostop do ustreznih informacij.

8. Člen 5 Uredbe št. 218/92 ureja izmenjavo nadaljnjih informacij v posameznih primerih:

„(1) Kadar informacije, posredovane v skladu s členom 4, niso zadostne, lahko pristojni organ države članice kadar koli in v posebnih primerih zahteva nadaljnje informacije. Zaprošeni organ zagotovi informacije čim hitreje in najpozneje tri mesece po prejemu prošnje.

(2) V primerih, opisanih v odstavku 1, zaprošeni organ posreduje organu prosilcu vsaj številke računov, datume in vrednosti v zvezi s posameznimi transakcijami med osebami v zadevnih državah članicah.“

9. Vendar je zaprosena država dolžna posredovati te podatke v skladu s členom 7 Uredbe št. 218/92 pod pogojem, da

„– število in narava zahtevkov za informacije organa prosilca v določenem obdobju ne nalaga temu zaprosenemu organu nesorazmerne upravne obremenitve,

– organ prosilec izrpa običajne vire informacij, ki jih lahko uporablja v okoliščinah za pridobivanje zahtevanih informacij, brez tveganja, da bi ogrožal doseganje želenega cilja,

– organ prosilec prosi za pomoč samo, če bi lahko zagotovil podobno pomoč organu prosilcu druge države članice.“

10. Z začetkom veljavnosti 1. januarja 2004 so ureditve v zvezi z upravnim sodelovanjem na področju davka na dodano vrednost združene v Uredbi Sveta (ES) št. 1798/2003 z dne 7. oktobra 2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost in razveljavitvi Uredbe

(EGS) št. 218/92(7). ?len 5 te uredbe ureja zahtevek za informacije. ?len 40 Uredbe št. 1798/2003 vsebuje podoben pridržek v zvezi s posredovanjem informacij kot ?len 2(1), drugi stavek, Direktive 77/799 in ?len 7 Uredbe št. 218/92.

B – Nacionalno pravo

11. V skladu s ?lenom 9(2)(b) Wet op de omzetbelasting iz leta 1968 (zakon o prometnem davku) v povezavi z oddelkom 6, to?ka a, tabele II, ki je priložena temu zakonu, je dav?na stopnja za dobave znotraj Skupnosti ni?. V skladu s ?lenom 12 Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968 (odlok o izvajanju zakona iz leta 1968) velja oprostitev, ?e iz knjig in dokumentacije izhajajo pogoji za to.

12. ?len 4(3) Besluit van de Staatssecretaris van Financiën z dne 20. junija 1995, št. VB 95/2120 (v nadaljevanju: Sporo?ilo 38),(8) dolo?a naslednje pogoje za dokazovanje dobave znotraj Skupnosti pri poslih s prevzemom blaga:

„?e je blago dobavljeno tuji stranki ‚iz tovarne‘ ali ‚iz skladiš?a‘ (posel s prevzemom blaga), to, da je bila dobava opravljena znotraj Skupnosti, ne more izhajati iz [...] tovarnega lista ali ustreznih prevoznih listin dobavitelja.

Vendar si je mogo?e zamisliti okoliš?ine, v katerih je lahko dobavitelj tudi v takem primeru prepri?an, da bo tuja stranka odpeljala blago v drugo državo ?lanico. Poleg dokumentov in podatkov, ki obstajajo v upravi, mora v tem primeru iti za stalno stranko, razen ?e dobavitelj ve, da so dobave znotraj Skupnosti, ki jih je opravil za to stranko, povzro?ile probleme, pri ?emer je stranka poleg tega podala spodaj navedeno izjavo.

V tej pisni izjavi, ki jo mora podpisati tisti, ki prevzame blago, mora biti navedeno vsaj ime stranke in, ?e stranka ne prevzame blaga osebno, ime osebe, ki je bila pooblaš?ena za prevzem v imenu stranke, registracijska številka vozila, s katerim se prevaža blago, številka ra?una, na katerem je navedeno dobavljeno blago, kraj, kamor bo stranka odpeljala blago, ter zaveza stranke, da bo na zahtevo dav?ne uprave predložila vse dopolnilne informacije o namembnem kraju blaga. Vzorec izjave je v prilogi.

Pri poslih s prevzemom blaga, pri katerih ni stalnih strank in ki so pla?ani v gotovini, medtem ko dobavitelj ne razpolaga z nobeno listino, ki bi nakazovala, da je bila dobava opravljena znotraj Skupnosti, torej ?e nobena druga listina kot ra?un, izdan na ime tuje stranke (na katerem je navedena identifikacijska številka za DDV stranke), ne nakazuje tega, da je bila dobava opravljena znotraj Skupnosti, dobavitelj ne more utemeljiti pravice do uporabe stopnje ni?. V teh okoliš?inah se lahko dobavitelj izogne tveganju naknadnega obra?una DDV tako, da kupcu obra?una nizozemski DDV. ?e kupec prenese blago v drugo državo ?lanico, bo moral za to predložiti izjavo nizozemski dav?ni upravi. Na tej izjavi bo lahko odbil obra?unan nizozemski DDV.“

III – Dejansko stanje in vprašanje za predhodno odlo?anje

13. Odlo?ba o naknadnem obra?unu DDV je naložila družbi Twoh International B.V. (v nadaljevanju: družba Twoh) pla?ilo DDV z dodanim zneskom za dobave, ki jih je opravila v letu 1996. Po mnenju družbe Twoh so bile zadevne dobave kot dobave znotraj Skupnosti oproš?ene davka. Vendar je dav?na uprava zavrnila oprostitev, ker družba Twoh ni mogla predložiti zadostnih dokazov o pošiljki oziroma prevozu blaga v drugo državo ?lanico. Družba Twoh je na to odgovorila, da morajo nizozemski dav?ni organi na podlagi Direktive 77/799 in Uredbe št. 218/92 pridobiti informacije od dav?nih uprav namembnih držav, da bi potrdili, da so bile dobave opravljene znotraj Skupnosti. Dav?na uprava je to zavrnila. Na prvi stopnji družba Twoh s svojimi predlogi v glavnem ni uspela.

14. V okviru pritožbenega postopka je Hoge Raad s predložitvenim sklepom z dne 22. aprila 2005 v skladu s členom 234 ES Sodišča v predhodno odločanje predložilo naslednje vprašanje:

„Ali je člen 28c(A)(a) Šeste direktive – v povezavi z Direktivo [77/799] in Uredbo – treba razlagati tako, da če država članica, v kateri se pošiljanje ali prevoz blaga konča, na lastno pobudo ne predloži nobenih koristnih informacij, mora država članica odhoda pošiljke ali prevoza blaga zahtevati od navedene države članice informacije in mora izid te zahteve upoštevati pri obravnavi dokazila o odpošiljanju ali prevozu blaga?“

15. V postopku pred Sodiščem so stališča podali družba Twoh, francoska vlada, Irska, italijanska, nizozemska, poljska in portugalska vlada ter Komisija Evropskih skupnosti.

IV – Presoja

16. Kot sem navedla v sklepnih predlogih v zadevi Teleos in drugi z današnjega dne, je pogoj za oprostitev dobave znotraj Skupnosti v skladu s členom 28c(A)(a) Šeste direktive, da se dobavljeno blago odpošlje ali odpelje v drugo državo članico in tako fizično zapusti državo izvora.(9)

17. Pri tem je treba upoštevati, da Šesta direktiva priznava DDV široko področje uporabe in da je treba oprostitve tega davka razlagati zelo ozko kot izjemo od tega načela.(10) Tisti, ki se sklicuje na tako izjemo, mora dokazati, da so pogoji za uveljavitev te izjeme izpolnjeni. Dolžnosti dobavitelja, da dokaže prevoz blaga iz države izvora kot pogoj za to, da se dobava znotraj Skupnosti oprosti davka, ni mogoče opustiti, da bi se zagotovila pravilna uporaba Šeste direktive.

18. Kot izhaja iz uvodnega stavka člena 28c(A) Šeste direktive, morajo države članice določiti formalne zahteve za dokaz pogojev dobave znotraj Skupnosti.(11) Nadalje, države članice lahko v skladu s členom 22(8) Šeste direktive davčnim zavezancem naložijo še druge obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za pravilno odmero davkov in preprečevanje goljufij.(12) Pri izvajanju te diskrecije, ki jo v zvezi s tem Šesta direktiva podeljuje državam članicam, morajo te vendarle upoštevati zahteve Pogodbe ES, smisel in namen direktive same ter splošna pravna načela kot je načelo sorazmernosti.(13)

19. V nizozemskem pravu zahteve za dokazovanje v primeru poslov s prevzemom blaga bolj podrobno ureja Sporočilo 38. Niti predložitveno sodišče niti stranke postopka niso izrazili dvoma glede združljivosti teh zahtev s Šesto direktivo ali splošnimi pravnimi načeli.

20. Glede na ugotovitve sodišča v postopku v glavni stvari družba Twoh ni uspela dokazati, da je kupec dobavljene predmete odpeljal iz Nizozemske v drugo državo članico v skladu z zahtevami Sporočila 38. Družba Twoh pa meni, da je davčna uprava v skladu z Direktivo 77/799 in Uredbo št. 218/92 dolžna pridobiti informacije pri organih namembnih držav, da bi potrdila, da so dobave prešle mejo.

21. Tega mnenja ni mogoče sprejeti.

22. Direktiva 77/799 naj bi spodbujala upravno pomoč in izmenjavo informacij med državami članicami za boj proti davčni utaji.(14) To je tudi cilj Uredbe št. 218/92, ki dopolnjuje Direktivo 77/799 na področju posrednih davkov.(15) Sistem izmenjave informacij, ki ga je uvedla Uredba št. 218/92, je postal potreben zlasti zaradi vzpostavitve notranjega trga in s tem povezano odpravo mejnih kontrol ter naj bi preprečil izgube davčnih prihodkov pri uporabi prehodnih določb Šeste direktive za trgovino znotraj Skupnosti.(16)

23. Ti pravni akti v prvi vrsti torej urejajo sodelovanje davčnih organov držav članic in posameznikom ne dajejo nobenih pravic, razen pravico pridobiti informacije o identifikacijski

številki za DDV v skladu s členom 6(4) Uredbe št. 218/92. Namen omejene izmenjave informacij ni, da se davžne zavezance oprosti obveznosti dokazovanja, ki jih imajo v skladu s Šesto direktivo. Informacije omogočajo organom, da preverijo podatke in dokaze, naj pa jih ne bi nadomestile. Že iz formulacije člena 2(1) Direktive 77/799 in člena 5 Uredbe št. 218/92 sledi, da organ države članice *lahko* zaprosi za informacije, ne pa, da to mora.

24. Sicer pa, kot poudarja Komisija, organi zaprosene države pod določenimi pogoji sploh niso dolžni dati informacij. V skladu s členom 7 Uredbe št. 218/92 morajo dati informacije le, če število in narava zahtevkov za informacije tega organa v določenem obdobju ne nalaga temu zaprosenemu organu nesorazmerne upravne obremenitve in če je organ prosilec izrpal običajne vire informacij.(17)

25. Če bi vedno, kadar tisti, ki je opravil dobavo znotraj Skupnosti, ne bi mogel predložiti dokazila, obstajala obveznost pridobivanja informacij o nakupih znotraj Skupnosti v namembnih državah, bi se lahko število zahtevkov povečalo do te mere, da bi zaproseni organi zaradi prevelike upravne obremenitve zavračali zahteve s sklicevanjem na člen 7 Uredbe št. 218/92.

26. Ne glede na ta praktična razmišljanja, tudi informacije davžnih organov namembne države niso neomejeno primerne za dokazovanje oprostitve dobave znotraj Skupnosti v skladu s členom 28c(A)(a) Šeste direktive.

27. Kot sem namreč navedla v sklepnih predlogih v zadevi Teleos, davžni upravi države izvora in namembne države preverjata neodvisno ena od druge, ali so podani pogoji za oprostitev dobave znotraj Skupnosti oziroma za obdavčitev pridobitve znotraj Skupnosti.(18) Dejstvo, da je bila prijavljena pridobitev blaga znotraj Skupnosti, posledično kaže zgolj na to, da je blago dejansko fizično zapustilo državo izvora. Če imajo pristojni organi ustrezne informacije, ker so jih na lastno pobudo posredovali organi namembne države,(19) lahko to dodatno podpira zahtevek za oprostitev dobave.(20)

28. Zavedam se, da se davžnemu zavezancu, ki je v položaju družbe Twoh, glede na tukaj zastopano mnenje ne prizna oprostitve dobave, čeprav prevoza iz države ne more dokazati le zaradi zamude njegovega poslovnega partnerja. Če dobavitelj pridobitelju prepusti prevoz blaga iz države, zavestno sprejme tveganje, da ne bo imel ustreznih dokazov, če mu jih pridobitelj ne bo dal na razpolago. V tej situaciji davžna uprava ne more pomagati. Nasprotno, dobavitelj se mora obrniti na svojega poslovnega partnerja in od njega pridobiti dokaze ali naknadno izterjati DDV, če ta ne predloži dokaza za prevoz iz države izvora. Dobavitelj se lahko zavaruje pred takimi tveganji tako, da zahteva zavarovanje v višini DDV, ki ga sprosti šele, ko so mu predložene prevozne listine.

29. Davžni organ v situaciji, kot je ta, ni dolžan prositi organa druge države članice za informacije o tem, ali je bil tam narejen obračun v zvezi s pridobitvijo določenega blaga znotraj Skupnosti.

V – Predlog

30. Na podlagi vsega zgoraj navedenega predlagam naslednji odgovor na vprašanje za predhodno odločanje Hoge Raad:

Tisti, ki prosi za oprostitev dobave znotraj Skupnosti v skladu s členom 28c(A)(a) Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero, mora dokazati, da je pridobitelj pridobil pooblastilo, da razpolaga kot lastnik z dobavljenim blagom, ki ga odpošlje ali odpelje v drugo državo članico in je blago posledično fizično zapustilo državo izvora.

Davčni organi države izvora od davčnih organov namembne države niso dolžni zahtevati informacij na podlagi Direktive Sveta 77/799/EGS z dne 19. decembra 1977 o medsebojni pomoči pristojnih oblasti držav članic na področju neposrednega in posrednega obdavčevanja in Uredbe Sveta (EGS) št. 218/92 z dne 27. januarja 1992 o upravnem sodelovanju na področju posrednega obdavčevanja (DDV), če davčni zavezanec sam ni mogel dokazati pošiljke ali prevoza blaga.

1 – Jezik izvirnika: nemščina.

2 – Direktiva Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L 145, str. 1) – v nadaljevanju: Šesta direktiva.

3 – UL L 376, str. 1.

4 – Glej člen 28h, ki je bil uveden z Direktivo 91/680/EGS in nazadnje spremenjen z Direktivo Sveta 95/7/ES z dne 10. aprila 1995 o spremembi Direktive 77/388/EGS in uvedbi novih ukrepov za poenostavitev v zvezi z davkom na dodano vrednost — obseg določenih oprostitev in praktična ureditev za njihovo izvajanje (UL L 102, str.18).

5 – UL L 336, str.15, kot je bila spremenjena z Direktivo Sveta 92/12/EGS z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL L 76, str. 1). Od začetka veljavnosti Direktive Sveta 2003/93/ES z dne 7. oktobra 2003 o spremembi Direktive Sveta 77/799/EGS o medsebojni pomoči pristojnih organov držav članic na področju neposrednega in posrednega obdavčevanja (UL L 264, str. 23) se Direktiva 77/799 ne uporablja za davek na dodano vrednost.

6 – UL L 24, str. 1.

7 – UL L 264, str. 1.

8 – V-N 1995, str. 2324.

9 – Glej zlasti točki 45 in 59 sklepnih predlogov z dne 11. januarja 2007 v zadevi C-409/04 (Teleos in drugi, še neobjavljeni v ZOdl.).

10 – Sklepni predlogi Teleos in drugi (navedeni v opombi 9, točka 63) z nadaljnjimi dokazi.

11 – Glej v tem smislu tudi sklep z dne 3. marca 2004 v zadevi Transport Service (C-395/02, Recueil, str. I-1991, točki 27 in 28) in sodbo z dne 21. februarja 2006 v zadevi Halifax in drugi (C-255/02, ZOdl., str. I-1609, točki 90 in 91). Bolj podrobno glej točko 22 in naslednje mojih sklepnih predlogov z dne 11. januarja 2007 v zadevi Collée (C-146/05, še neobjavljeni v ZOdl.).

12 – Sodba Halifax in drugi (navedena v opombi 11, točka 92).

13 – Glej v tem smislu v zvezi s pravico do odbitka vstopnega davka tudi sodbe z dne 21. marca 2000 v zadevi Gabalfrisa in drugi (od C-110/98 do C-147/98, Recueil, str. I-1577, točka 52) in z

dne 18. decembra 1997 v zadevi Molenheide in drugi (C-286/94, C-340/95, C401/95 in C-47/96, Recueil, str. I-7281, točka 48) ter v povezavi s členom 21(3) Šeste direktive sodbo z dne 11. maja 2006 v zadevi Federation of Technological Industries in drugi (C-384/04, ZOdl., str. I-4191, točka 29).

14 – Glej prvo uvodno izjavo Direktive 77/799. Nova ureditev, uvedena z Uredbo št. 1798/2003, ni spremenila nišesar pri tem cilju (glej prvo uvodno izjavo Uredbe št. 1798/2003).

15 – Glej četrto uvodno izjavo Uredbe št. 218/92.

16 – Glej prvo, drugo in tretjo uvodno izjavo Uredbe št. 218/92.

17 – Glej tudi člen 2(1), drugi stavek, Direktive 77/799.

18 – Sklepni predlogi v zadevi Teleos in drugi (navedeni v opombi 9, točka 90)

19 – V tem primeru nizozemski organi gotovo niso imeli ustreznih informacij, posredovanih na lastno pobudo. Dvomljivo je tudi, ali informacije o obdavčitvi pridobitev znotraj Skupnosti spadajo med informacije, ki naj bi jih namembna država avtomatično posredovala. Namembna država ni tista, ki bi morala državi izvora posredovati informacije, ki so potrebne za to, da se dobave znotraj Skupnosti oprosti davka. Temvež mora država izvora v skladu s členom 4 Uredbe št. 218/92 posredovati namembni državi informacije, ki jih pridobi v skladu s členom 22(6)(b) (torej podatke o dobavitelju), da bi njeni organi lahko zagotovili obdavčitev pridobitve.

20 – Glej sklepne predloge v zadevi Teleos in drugi (navedeni v opombi 9, točka 91).